

2010. február 12.

Február második trinitáris hete

Lukács 8. 4-18.

⁴Amikor nagy sokaság gyűlt össze azok közül is, akik városról városra csatlakoztak hozzá, ezt mondta nekik példázatban: ⁵„Kiment a magvető vetni. Vetés közben némelyik mag az útfélre esett, és eltaposták, vagy megették az égi madarak. ⁶Némelyik a sziklás földre esett, és amikor kihajtott, elszáradt, mert nem kapott nedvességet. ⁷Némelyik a tövisek közé esett, és amikor vele együtt felnőttek a tövisek is, megfojtották. ⁸Némelyik pedig a jó földbe esett, és amikor felnövekedett, százszoros termést hozott.” Majd emelt hangon hozzátette: „Akinek van füle a hallásra, hallja!” ⁹Ekkor megkérdezték tőle tanítványai, hogy mit jelent ez a példázat. ¹⁰Ő ezt mondta: „Nektek megadatott, hogy értsétek az Isten országa titkait, de a többieknek példázatokban adatik, hogy akik látnak, ne lássanak, és akik hallanak, ne értsenek. ¹¹A példázat pedig ezt jelenti: A mag az Isten igéje. ¹²Akiknél az útfélre esett, azok meghallották az igét, de azután jön az ördög, és kiragadja szívükből, hogy ne higgyenek, és ne üdvözüljenek. ¹³Akiknél a sziklás földre esett, azok amikor hallják, örömmel fogadják az igét, de nem gyökerезik meg bennük: ezek hisznek egy ideig, de a megpróbáltatás idején elpártolnak. ¹⁴Akiknél a tövisek közé esett, azok hallották az igét, de mikor elmennek, az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei megfojtják azt, és nem érlelnek termést. ¹⁵Akiknél pedig a jó földbe esett, azok igaz és jó szívvel hallgatják az igét, meg is tartják, és termést hoznak állhatatossággal.” ¹⁶„Aki lámpást gyújt, nem takarja le edénnyel, ágy alá sem rejti, hanem a lámpatartóra teszi, hogy akik bemennek, lássák a világosságot. ¹⁷Mert nincs olyan rejtett dolog, amely napvilágra ne kerülne, és nincs olyan titok, amely ki ne tudódna, és ismertté ne válna. ¹⁸Vigyázzatok tehát, hogyan hallgatjátok! Mert akinek van, annak adatik, de akinek nincs, attól az is elvétetik, amiről azt gondolja, hogy az övé.”

Február második trinitáris hete

2010. február 14.

Lukács 8. 4-18.

Egy kert kialakításához, először fel kell törnünk a talajt, majd komposzttal termékenyvé kell tennünk azt. Ezután ültethetjük el a magokat, mindegyiket a maga idejében. Naponta öntözzük a veteményt, védjük a perzselő hőségtől, a fagyos hidegtől, az erős széltől. Eltávolítjuk a gyomokat. És amikor eljön az ideje, learathatjuk a bőséges termést.

Ugyanez érvényes a szív kertjére is. A szív talaja időnként az élet megpróbáltatásai által szakad fel. Más esetekben mi vállaljuk, hogy hallgató figyelmünkre összpontosítva, saját szívünkben egyre mélyebbre ásva

tesszük szívünk talaját nyitottá. Ezt követi a termékeny tétel, amely élettapasztalataink komposztjával történik. Olvasással, tanulással és a szentségekkel elültetjük Isten „mag-igéit” szívünkbe. És mikor Isten igéi szív-gyökeret eresztenek, mi odafigyelünk rájuk, észrevesszük a szépségüket. Nagy szorgalommal gondozzuk őket minden nap, és eltávolítjuk a növekedésüket akadályozó dolgokat. Védjük őket a harag ádáz hőjétől, a kapzsiság áradatától, az irigység és a kevélység dudvától. Türelem és figyelem által a belső kertünk kivirul. Gazdag termést hoz. Alkalmas helyé válik az Isteni Ige, az Isten Fia számára, hogy Ő oda megérkezzen és abban éljen. És ha ez megtörténik, bőséges szívszüretet ajánlhatunk fel az Ő számára.

Keresztes Szent János szavaival azt mondhatjuk:

„Az én virágzó lelkemben,
Melyet csak Neki szántam,
Megpihent Ő elmerülten ott
Adományaim csokrában...” [1]

[1] St. John of the Cross, "The Canticum", idézve John O'Donohue által („Beauty”, 236. oldal)

Cynthia Hindes 2010
Fordította: Krivácsy Zoltán

www.thechristiancommunity.org
<http://akereszténykozosseg.org>